

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8725/2561

นาง น. กับพวกโจทก์ นาย พ. กับพวกจำเลย นาย ภ. จำเลย ร่วม

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 57, ป.วิ.พ. มาตรา 142, ป.วิ.พ. มาตรา 245, ป.อ. มาตรา 291, ป.อ. มาตรา 78, พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 5, ป.วิ.พ. มาตรา 249

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยที่ 2 ขอให้ศาลหมายเรียกจำเลยร่วมเข้ามาในคดีตาม ป.วิ.พ. มาตรา 57 (3) เพราะเหตุที่อาจใช้สิทธิไล่เบียด อ้างว่าจำเลยร่วมมีส่วนประมาทเลินเล่อและก่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ทั้งสองด้วย จำเลยร่วมให้การว่าไม่มีส่วนประมาทเลินเล่อกับจำเลยที่ 2 คำให้การของจำเลยร่วมย่อมเป็นปฏิกษณ์ต่อจำเลยที่ 2 การที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาให้จำเลยที่ 2 รับผิดชอบโจทก์ทั้งสองและยกฟ้องจำเลยร่วม เป็นการกระทบสิทธิของจำเลยที่ 2 โดยตรง แม้โจทก์ทั้งสองจะมีได้อุทธรณ์ฎีกา จำเลยที่ 2 มีสิทธิอุทธรณ์ฎีกาให้จำเลยร่วมรับผิดชอบได้ พฤติการณ์ที่จำเลยร่วมขับรถออกจากปากซอยเฉลิมพระเกียรติ 79 ไปจอดรอเพื่อเลี้ยวขวาไปอีกฝั่งของถนนทั้งที่บริเวณดังกล่าวมีเครื่องหมายจราจรเขตปลอดภัยเส้นทึบห้ามขับรถเข้าไปในพื้นที่ ทั้งจอดรถล้ำส่วนกระเบางบางส่วนเข้าไปในทางเดินรถลงสะพานจึงเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อ หากจำเลยร่วมไม่ขับรถฝ่าฝืนเครื่องหมายจราจรไปจอดรอบริเวณดังกล่าว เหตุเลี้ยวขวาย่อมไม่เกิดขึ้น เช่นนี้จำเลยร่วมจึงมีส่วนขับรถโดยประมาทเลินเล่อเป็นผลให้เกิดเหตุละเมิดคดีนี้และต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 2 ในเหตุละเมิดที่เกิดขึ้น สำหรับความรับผิดของจำเลยที่ 2 และจำเลยร่วมที่มีต่อโจทก์ทั้งสองนั้น เมื่อพิจารณาความประมาทเลินเล่อของจำเลยที่ 1 ที่ขับรถด้วยความเร็วสูงในช่องเดินรถที่ 2 นับจากซ้ายขึ้นสะพานซึ่งไม่สามารถมองเห็นทางเดินรถด้านหน้าได้อย่างชัดเจน เป็นเหตุให้จำเลยที่ 1 ไม่สามารถควบคุมรถเมื่อขับลงสะพานให้หยุดได้ในระยะปลอดภัยเมื่อมีรถยนต์ที่จำเลยร่วมขับจอดกีดขวางอยู่ และความประมาทเลินเล่อของจำเลยร่วมที่ขับรถฝ่าฝืนเครื่องหมายจราจรบริเวณทางลงสะพานซึ่งเป็นจุดที่ผู้ขับขี้อื่นไม่สามารถมองเห็นทางเดินรถได้อย่างชัดเจนทั้งยังหยุดรถกีดขวางช่องเดินรถที่จำเลยที่ 1 ขับมาแล้ว ถือว่าจำเลยที่ 1 มีส่วนประมาทเลินเล่อมากกว่าจำเลยร่วม แม้จำเลยที่ 1 และจำเลยร่วมต่างคนต่างขับรถโดยประมาทเลินเล่อ แต่ความประมาทเลินเล่อของจำเลยที่ 1 และจำเลยร่วมก่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ทั้งสอง จำเลยที่ 2 ซึ่งต้องรับผิดชอบผลแห่งการกระทำละเมิดของจำเลยที่ 1 และจำเลยร่วม จึงต้องร่วมกันรับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งสองอย่างลูกหนี้ร่วม โจทก์ทั้งสองมีสิทธิเรียกร้องให้จำเลยที่ 2 กับจำเลยร่วมชดเชยค่าสินไหมทดแทนตามส่วนความรับผิดหรือเรียกร้องให้จำเลยที่ 2 หรือจำเลยร่วมฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งชดเชยเต็มจำนวนก็ได้ โจทก์ที่ 2 เบิกความถึงค่าใช้จ่ายในการจัดงานศพและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นอย่างอื่น ๆ แต่เพียงลอย ๆ ไม่มีพยานหลักฐานภาพถ่าย หลักฐานการชำระเงินหรือรายละเอียดค่าใช้จ่ายใด ๆ มาแสดงต่อศาล แม้โจทก์ที่ 2 อ้างว่าโจทก์ที่ 1 ต้องเสียค่าใช้จ่ายเดินทางมางานศพจากสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีก็ไม่ปรากฏรายละเอียดการเดินทางและค่าใช้จ่ายใด ๆ เมื่อพิเคราะห์ระยะเวลาจัดงานศพ 5 วัน ที่ศาลอุทธรณ์กำหนด ค่าปลงศพและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นอย่างอื่น ๆ รวมกัน 110,000 บาท จึงสูงเกินไป เห็นควรกำหนดให้ 80,000 บาท ส่วนที่จำเลยทั้งสองชำระเงิน 50,000 บาท ให้แก่โจทก์ที่ 2 เป็นเงินเยียวยาเพื่อช่วยเหลือญาติผู้ตาย เงินดังกล่าวจึงเป็นเงินร่วมทำบุญ อันเป็นการสำนึกในศีลธรรม มิใช่กรณีที่จำเลยทั้งสองช่วยค่าทำศพโดยยอมรับผิดและมีได้มอบให้

ในฐานะเป็นค่าเสียหายส่วนหนึ่ง จะนำมาหักกับจำนวนเงินค่าปลงศพที่โจทก์ทั้งสองฟ้องเรียกร้อง ไม่ได้ ฎีกาของจำเลยที่ 2 ข้อนี้ฟังขึ้นบางส่วน แต่ที่ศาลล่างทั้งสองกำหนดให้จำเลยที่ 2 รับผิดชอบใช้ ค่าขาดไร้อุปการะแก่โจทก์ทั้งสองรวมกันนั้นไม่ถูกต้อง เพราะค่าขาดไร้อุปการะเป็นสิทธิเฉพาะตัวของบิดามารดาแต่ละคน ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 142 (5) จึงกำหนดให้โจทก์ที่ 1 และที่ 2 ได้รับค่าขาดไร้อุปการะคนละ 1,800,000 บาท กรณีเป็นเรื่องเกี่ยวกับการชำระหนี้อันไม่อาจแบ่งแยกได้ จึงพิพากษาให้มีผลถึงจำเลยร่วมซึ่งมิได้ ฎีกาด้วยตาม ป.วิ.พ. มาตรา 245 (1) ประกอบมาตรา 247 (ที่ใช้บังคับขณะยื่นฟ้อง) จำเลยที่ 2 จึง ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเต็มจำนวนเป็นค่าปลงศพและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นอย่างอื่น ๆ แก่ โจทก์ทั้งสอง 80,000 บาท ค่าเสียหายของรถจักรยานยนต์แก่โจทก์ที่ 1 เป็นเงิน 22,700 บาท ค่า ขาดไร้อุปการะแก่โจทก์ที่ 1 เป็นเงิน 1,800,000 บาท และค่าขาดไร้อุปการะแก่โจทก์ที่ 2 เป็นเงิน 1,800,000 บาท ส่วนจำเลยร่วมต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 2 ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน 1 ใน 4 ส่วน เป็นค่าปลงศพและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นอย่างอื่น ๆ แก่โจทก์ทั้งสอง 20,000 บาท ค่าเสียหายของ รถจักรยานยนต์แก่โจทก์ที่ 1 เป็นเงิน 5,675 บาท ค่าขาดไร้อุปการะแก่โจทก์ที่ 1 เป็นเงิน 450,000 บาท และค่าขาดไร้อุปการะแก่โจทก์ที่ 2 เป็นเงิน 450,000 บาท (ประชุมใหญ่ครั้งที่ 24/2561)

คำพิพากษา

โจทก์ทั้งสองฟ้องและแก้คำฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันชำระเงิน 14,610,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะ ชำระเสร็จแก่โจทก์ทั้งสอง จำเลยทั้งสองให้การขอให้ยกฟ้อง ระหว่างพิจารณา จำเลยที่ 2 ยื่นคำร้องขอให้เรียกนายภัทรกร เข้ามาเป็นจำเลยร่วม ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ แพ่ง มาตรา 57 (3) ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาต จำเลยร่วมให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษา ให้จำเลยที่ 2 ชำระเงิน 3,710,000 บาท แก่โจทก์ทั้งสอง และชำระเงิน 22,700 บาท แก่โจทก์ที่ 1 พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 30 เมษายน 2555) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 และจำเลยร่วม กับให้ จำเลยที่ 2 ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ทั้งสอง โดยกำหนดค่าทนายความ 10,000 บาท สำหรับ ค่าขึ้นศาลให้ใช้แทนตามจำนวนทุนทรัพย์ที่โจทก์ทั้งสองขณะคดี ค่าขออื่นของโจทก์ทั้งสอง นอกจากนี้ให้ยก ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์ทั้งสองกับจำเลยที่ 1 และจำเลยร่วมให้เป็นพับ จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยที่ 2 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่โต้แย้งกันชั้นฎีการับฟังได้ว่า โจทก์ที่ 1 และโจทก์ที่ 2 เป็นมารดาและบิดาของนายวรรณเทพ ผู้ตาย จำเลยที่ 1 เป็นลูกจ้างประจำ ตำแหน่งพนักงานขับ รถยนต์ สังกัดสำนักการโยธา ซึ่งเป็นหน่วยงานของจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 เป็นนิติบุคคลและเป็น ราชการบริหารส่วนท้องถิ่น ตามมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการ กรุงเทพมหานคร พ.ศ.2528 ขณะเกิดเหตุ จำเลยที่ 1 ขับรถบรรทุกหมายเลขทะเบียน 95 - 1090 กรุงเทพมหานคร บรรทุกแอสฟัลต์ผสมร้อนไปตามถนนเฉลิมพระเกียรติ ร.9 บริเวณหน้าปากซอย เฉลิมพระเกียรติ 79 แขวงประเวศ เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีช่องเดินรถไปและกลับฝั่งละ 2 ช่อง จากทางเขตประเวศมุ่งหน้าไปทางเขตสวนหลวง โดยขับในช่องเดินรถด้านขวาลงสะพาน ข้ามคลองตะเข้ขบ ขณะเดียวกันจำเลยร่วมขับรถกระบะหมายเลขทะเบียน ณท 4715

กรุงเทพมหานคร ออกจากซอยเฉลิมพระเกียรติ 79 ไปจอดรอเพื่อเลี้ยวขวาไปอีกฝั่งของถนน
ดังกล่าว จำเลยที่ 1 ขับรถบรรทุกกลับไปทางด้านขวาเข้าไปในทางเดินรถฝั่งตรงข้ามเฉี่ยวชน
ด้านหน้าของรถกระบะคันที่จำเลยร่วมขับแล้วไปเฉี่ยวชนกับรถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียน
ลขช กรุงเทพมหานคร 651 ที่ผู้ตายขับมาในช่องเดินรถด้านซ้ายของถนนฝั่งตรงข้าม เป็นเหตุให้
ผู้ตายถึงแก่ความตายในที่เกิดเหตุ และรถจักรยานยนต์ซึ่งเป็นของโจทก์ที่ 1 ได้รับความเสียหาย
พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลอุดมสุขทำแผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุไว้ ต่อมาวันที่
26 ธันวาคม 2556 พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดเป็นโจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 ในคดีนี้เป็น
จำเลยต่อศาลชั้นต้น ในข้อหาความผิดฐานขับรถโดยประมาทอันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลและ
ทรัพย์สิน และเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า
จำเลย (จำเลยที่ 1 ในคดีนี้) มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 จำคุก 4 ปี จำเลย
ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 2 ปี คดีถึงที่สุดแล้ว ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า
โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้
รับมอบหมายจากจำเลยที่ 2 ซึ่งตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่
พ.ศ.2539 มาตรา 5 บัญญัติให้ผู้เสียหายฟ้องหน่วยงานของรัฐโดยตรง แต่จะฟ้องเจ้าหน้าที่ไม่ได้
โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ 1 ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 คู่ความไม่อุทธรณ์ ฟ้องโจทก์
ในส่วนจำเลยที่ 1 จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น สำหรับค่าเสียหายของรถจักรยานยนต์
ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า โจทก์ที่ 1 ซึ่งเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รถจักรยานยนต์เท่านั้นมีสิทธิฟ้องเรียกได้
และกำหนดให้ 22,700 บาท คู่ความไม่ได้อุทธรณ์คัดค้าน ค่าเสียหายส่วนนี้จึงยุติไปตาม
คำพิพากษาศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ฟังข้อเท็จจริงยุติว่า จำเลยที่ 1 ขับรถบรรทุกด้วยความ
ประมาทเลินเล่อเฉี่ยวชนรถจักรยานยนต์ของโจทก์ที่ 1 เป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย คู่ความไม่
ฎีกาคัดค้าน ข้อเท็จจริงนี้จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ การที่โจทก์ที่ 2 บรรยายฟ้องว่า
โจทก์ที่ 2 เป็นบิดาโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย จำเลยที่ 2 มิได้ให้การปฏิเสธในข้อนี้ คดีจึงไม่มี
ประเด็นว่า โจทก์ที่ 2 เป็นบิดาโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายที่มีอำนาจฟ้องเรียก
ค่าสินไหมทดแทนในคดีนี้หรือไม่ อุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 ที่ว่า โจทก์ที่ 2 ไม่น่าสืบพยานหลักฐานว่า
เป็นบิดาโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายจึงเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น
ทั้งมิใช่ปัญหาอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ศาลอุทธรณ์จะวินิจฉัยให้ก็ไม่
ก่อให้เกิดสิทธิแก่จำเลยที่ 2 ที่จะฎีกาต่อมา ฎีกาของจำเลยที่ 2 ในข้อนี้จึงเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากัน
มาแล้วโดยชอบในศาลล่างทั้งสอง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
มาตรา 249 วรรคหนึ่ง (ที่ใช้บังคับขณะยื่นฟ้อง) ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย คดีมีปัญหาข้อกฎหมายต้อง
วินิจฉัยประการแรกว่า จำเลยที่ 2 มีสิทธิอุทธรณ์ฎีกาให้จำเลยร่วมรับผิดกับจำเลยที่ 2 ได้หรือไม่
ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่ เห็นว่า การที่จำเลยที่ 2 ขอให้ศาลหมายเรียกจำเลยร่วมเข้ามาในคดี
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57 (3) เพราะเหตุที่อาจใช้สิทธิไล่เบี้ย อ้างว่าจำเลย
ร่วมมีส่วนประมาทเลินเล่อและก่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ทั้งสองด้วย จำเลยร่วมให้การว่าไม่
มีส่วนประมาทเลินเล่อกับจำเลยที่ 2 คำให้การของจำเลยร่วมย่อมเป็นปฏิปักษ์ต่อจำเลยที่ 2 การที่
ศาลล่างทั้งสองพิพากษาให้จำเลยที่ 2 รับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งสอง และยกฟ้องจำเลยร่วม เป็นการ
กระทบสิทธิของจำเลยที่ 2 โดยตรง แม้โจทก์ทั้งสองจะมีได้อุทธรณ์ฎีกา จำเลยที่ 2 มีสิทธิอุทธรณ์
ฎีกาให้จำเลยร่วมรับผิดได้ ปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 ประการที่สองว่า จำเลยร่วมต้อง

ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 2 หรือไม่ เพียงใด เห็นว่า ข้อเท็จจริงได้ความจากร้อยตำรวจเอกวรชัยหรือ ชยุตม์พงศ์ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลอุดมสุข ผู้ตรวจสถานที่เกิดเหตุและทำแผนที่ สังเกตแสดงสถานที่เกิดเหตุและนายสุชี เจ้าพนักงานสำนักการจราจรและขนส่งซึ่งเป็นผู้ตี เครื่องหมายจราจรบริเวณที่เกิดเหตุพยานจำเลยทั้งสองเบิกความโดยสรุปว่า จำเลยร่วมขับรถ ออกจากปากซอยเฉลิมพระเกียรติ 79 อยู่ในทางราบห่างจากสะพานข้ามคลองประมาณ 10 เมตร สะพานดังกล่าวมีลักษณะนูนสูงคล้ายหลังเต่า สูงกว่าพื้นผิวถนนก่อนขึ้นและลงสะพาน หากขับขึ้น รถยนต์จากด้านที่จำเลยที่ 1 ขับขึ้นสะพานมาจะมองเห็นรถยนต์ที่จำเลยร่วมขับมาจอดรอ เลี้ยวขวาได้ไม่ชัดเจนเนื่องจากสะพานสูงกว่าทางราบของพื้นผิวถนน จุดเกิดเหตุบริเวณกึ่งกลาง ถนนมีการตีเส้นจราจรลักษณะเป็นเขตปลอดภัยกว้างประมาณ 1 เมตร ซึ่งผู้ขับขึ้นรถยนต์ไม่สมควร เลี้ยวขวาดัดผ่านช่องเดินรถหรือจอดขวางบนพื้นถนนในช่องเดินรถเพื่อจะเลี้ยวขวา สาเหตุที่มีการ ทำเครื่องหมายจราจรลักษณะเป็นเขตปลอดภัยบริเวณที่เกิดเหตุเป็นเส้นทึบเพราะเป็นทางลง- ขึ้นสะพาน ไม่สามารถเปิดช่องให้รถยนต์ที่ออกจากซอยเฉลิมพระเกียรติ 79 เลี้ยวขวาขึ้นสะพาน หรือรถยนต์ที่มาจากแยกประเวศเลี้ยวขวาเข้าซอยเฉลิมพระเกียรติ 79 ได้ เนื่องจากจะเป็นอันตราย ทั้งข้อกำหนดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง สัญญาณจราจร เครื่องหมายจราจรและความหมายของสัญญาณจราจรและเครื่องหมายจราจร ออกตามความในมาตรา 21 แห่ง พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 ข้อ 18 ค. (3) ได้ให้ความหมายของเขตปลอดภัยหรือ เกาะสีไว้ว่า ห้ามขับรถเข้าไปในพื้นที่ดังกล่าว พฤติการณ์ที่จำเลยร่วมขับรถออกจากปากซอย เฉลิมพระเกียรติ 79 ไปจอดรอเพื่อเลี้ยวขวาไปอีกฝั่งของถนนทั้งที่บริเวณดังกล่าวมี เครื่องหมายจราจรเขตปลอดภัยเส้นทึบห้ามขับรถเข้าไปในพื้นที่ ทั้งจอดรอแล้วส่วนกระเบางบางส่วน เข้าไปในทางเดินรถลงสะพานจึงเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อ หากจำเลยร่วมไม่ขับรถฝ่าฝืน เครื่องหมายจราจรไปจอดรอบริเวณดังกล่าว เหตุเฉี่ยวชนย่อมไม่เกิดขึ้น เช่นนี้จำเลยร่วมจึงมีส่วน ขับรถโดยประมาทเลินเล่อเป็นผลให้เกิดเหตุละเมิดคดีนี้และต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 2 ในเหตุ ละเมิดที่เกิดขึ้น ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าจำเลยร่วมไม่มีส่วนประมาทเลินเล่อนั้น ศาลฎีกาไม่ เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 2 ข้อนี้ฟังขึ้น สำหรับความรับผิดชอบของจำเลยที่ 2 และจำเลยร่วมที่มี ต่อโจทก์ทั้งสองนั้น เมื่อพิจารณาความประมาทเลินเล่อของจำเลยที่ 1 ที่ขับรถด้วยความเร็วสูงใน ช่องเดินรถที่ 2 นับจากซ้ายขึ้นสะพานซึ่งไม่สามารถมองเห็นทางเดินรถด้านหน้าได้อย่างชัดเจน เป็นเหตุให้จำเลยที่ 1 ไม่สามารถควบคุมรถเมื่อขับลงสะพานให้หยุดได้ในระยะปลอดภัยเมื่อมี รถยนต์ที่จำเลยร่วมขับจอดกีดขวางอยู่ และความประมาทเลินเล่อของจำเลยร่วมที่ขับรถฝ่าฝืน เครื่องหมายจราจรบริเวณทางลงสะพานซึ่งเป็นจุดที่ผู้ขับขึ้นรถอื่นไม่สามารถมองเห็นทางเดินรถได้ อย่างชัดเจนทั้งยังหยุดรถกีดขวางช่องเดินรถที่จำเลยที่ 1 ขับมาแล้ว ถือว่าจำเลยที่ 1 มีส่วน ประมาทเลินเล่อมากกว่าจำเลยร่วม จึงกำหนดให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบโจทก์ทั้งสอง 3 ใน 4 ส่วน และจำเลยร่วมรับผิดชอบโจทก์ทั้งสอง 1 ใน 4 ส่วน แม้จำเลยที่ 1 และจำเลยร่วมต่างคนต่างขับรถ โดยประมาทเลินเล่อ แต่ความประมาทเลินเล่อของจำเลยที่ 1 และจำเลยร่วมก่อให้เกิด ความเสียหายแก่โจทก์ทั้งสอง จำเลยที่ 2 ซึ่งต้องรับผิดชอบในผลแห่งการกระทำละเมิดของจำเลยที่ 1 และจำเลยร่วม จึงต้องร่วมกันรับผิดชอบโจทก์ทั้งสองอย่างลูกหนี้ร่วม โจทก์ทั้งสองมีสิทธิเรียกร้องให้ จำเลยที่ 2 กับจำเลยร่วมชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามส่วนความรับผิดชอบหรือเรียกร้องให้จำเลยที่ 2 หรือจำเลยร่วมฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งชดใช้เต็มจำนวนก็ได้ คดีนี้โจทก์ทั้งสองได้เลือกฟ้องให้จำเลยที่ 2 รับผิดชอบเต็มจำนวน จำเลยที่ 2 จึงต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเต็มจำนวน ส่วนจำเลยร่วมรับผิดชอบ

คดีใช้ค่าสินไหมทดแทนตามส่วนของตน ปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 ประการสุดท้ายว่า จำเลยที่ 2 ต้องรับผิดชอบคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ทั้งสองเพียงใด สำหรับค่าขาดไร้อุปการะนั้น เห็นว่า ขณะเกิดเหตุผู้ตายอายุ 22 ปี อยู่ระหว่างการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในประเทศไทย แม้ข้อเท็จจริงทั้งสองอ้างว่าโจทก์ทั้งสองประสงค์จะให้ผู้ตายไปเรียนต่อต่างประเทศ เมื่อจบการศึกษาจะมีรายได้สูงจะเป็นเรื่องในอนาคตที่ไม่แน่นอนดังจำเลยที่ 2 ฎีกาก็ตาม ศาลย่อมใช้ดุลพินิจกำหนดค่าขาดไร้อุปการะให้ตามจำนวนและระยะเวลาที่เห็นสมควรได้ เมื่อพิเคราะห์ถึงรายได้ของผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพประกอบอายุของผู้ตายและของโจทก์ทั้งสอง ที่ศาลล่างทั้งสองกำหนดค่าขาดไร้อุปการะเดือนละ 15,000 บาท เป็นเวลา 20 ปี รวมเป็นเงิน 3,600,000 บาท นั้นเหมาะสมแล้ว ส่วนค่าปลงศพและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นอย่างอื่น ๆ นั้น เห็นว่า โจทก์ที่ 2 เบิกความถึงค่าใช้จ่ายในการจัดงานศพและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นอย่างอื่น ๆ แต่เพียงลอย ๆ ไม่มีพยานหลักฐานภาพถ่าย หลักฐานการชำระเงินหรือรายละเอียดค่าใช้จ่ายใด ๆ มาแสดงต่อศาล แม้โจทก์ที่ 2 อ้างว่าโจทก์ที่ 1 ต้องเสียค่าใช้จ่ายเดินทางมางานศพจากสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีก็ไม่ปรากฏรายละเอียดการเดินทางและค่าใช้จ่ายใด ๆ เมื่อพิเคราะห์ระยะเวลาจัดงานศพ 5 วัน ที่ศาลอุทธรณ์กำหนดค่าปลงศพและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นอย่างอื่น ๆ รวมกัน 110,000 บาท จึงสูงเกินไป เห็นควรกำหนดให้ 80,000 บาท ส่วนที่จำเลยทั้งสองชำระเงิน 50,000 บาท ให้แก่โจทก์ที่ 2 ได้ความจากคำเบิกความจำเลยที่ 1 และนายชุมพล ข้าราชการในสังกัดจำเลยที่ 2 ว่าเป็นเงินเยียวยาเพื่อช่วยเหลือญาติผู้ตาย เงินดังกล่าวจึงเป็นเงินร่วมทำบุญอันเป็นการสำนึกในศีลธรรม มิใช่กรณีที่จำเลยทั้งสองช่วยค่าทำศพโดยยอมรับผิดชอบและมีได้มอบไว้ในฐานะเป็นค่าเสียหายส่วนหนึ่ง จะนำมาหักกับจำนวนเงินค่าปลงศพที่โจทก์ทั้งสองฟ้องเรียกร้องไม่ได้ ฎีกาของจำเลยที่ 2 ข้อนี้ฟังขึ้นบางส่วน แต่ที่ศาลล่างทั้งสองกำหนดให้จำเลยที่ 2 รับผิดชอบคดีใช้ค่าขาดไร้อุปการะแก่โจทก์ทั้งสองรวมกันนั้นไม่ถูกต้อง เพราะค่าขาดไร้อุปการะเป็นสิทธิเฉพาะตัวของบิดามารดาแต่ละคน ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) จึงกำหนดให้โจทก์ที่ 1 และที่ 2 ได้รับค่าขาดไร้อุปการะคนละ 1,800,000 บาท กรณีเป็นเรื่องเกี่ยวกับการชำระหนี้อื่นไม่อาจแบ่งแยกได้ จึงพิพากษาให้มีผลถึงจำเลยร่วมซึ่งมิได้ฎีกาด้วยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 245 (1) ประกอบมาตรา 247 (ที่ใช้บังคับขณะยื่นฟ้อง) จำเลยที่ 2 จึงต้องรับผิดชอบคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนเต็มจำนวนเป็นค่าปลงศพและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นอย่างอื่น ๆ แก่โจทก์ทั้งสอง 80,000 บาท ค่าเสียหายของรถจักรยานยนต์แก่โจทก์ที่ 1 เป็นเงิน 22,700 บาท ค่าขาดไร้อุปการะแก่โจทก์ที่ 1 เป็นเงิน 1,800,000 บาท และค่าขาดไร้อุปการะแก่โจทก์ที่ 2 เป็นเงิน 1,800,000 บาท ส่วนจำเลยร่วมต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 2 คดีใช้ค่าสินไหมทดแทน 1 ใน 4 ส่วนเป็นค่าปลงศพและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นอย่างอื่น ๆ แก่โจทก์ทั้งสอง 20,000 บาท ค่าเสียหายของรถจักรยานยนต์แก่โจทก์ที่ 1 เป็นเงิน 5,675 บาท ค่าขาดไร้อุปการะแก่โจทก์ที่ 1 เป็นเงิน 450,000 บาท และค่าขาดไร้อุปการะแก่โจทก์ที่ 2 เป็นเงิน 450,000 บาท พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 2 ชำระเงิน 80,000 บาท แก่โจทก์ทั้งสอง ชำระเงิน 1,822,700 บาท แก่โจทก์ที่ 1 และชำระเงิน 1,800,000 บาท แก่โจทก์ที่ 2 พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินแต่ละจำนวนนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ให้จำเลยร่วมร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 2 จำนวน 1 ใน 4 ส่วนของจำนวนเงินแต่ละจำนวนที่จำเลยที่ 2 ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งสอง ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ นอกจากที่แก้

ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

วิรุฬห์ แสงเทียน · สรรทศน์ เอี่ยมวรชัย · ธีระ เบญจรัศมีโรจน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/8725/2561>